

Kluun

Komt een vrouw bij
de dokter

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Deel I

Stijn & Carmen

What the hell am I doing here/I don't belong here

Radiohead, uit *Creep* (*Pablo Honey*, 1992)

een

Het *moyenne* gaat aardig oplopen, denk ik bij mezelf als ik voor de derde keer in een paar dagen door de draaideur van het Lucas-ziekenhuis loop. Dit keer moeten we op de eerste verdieping zijn, kamer 105, staat er op de afspraakkaart van Carmen. De gang waar we moeten zijn, zit vol met mensen. Net als we ons daartussen willen nestelen, wijst een oudere man – met overduidelijk een toupet op – met zijn wandelstok naar de deur.

‘U moet u eerst binnen melden.’

We knikken en lopen onwennig kamer 105 binnen. *Mw. dr. W.H.F. Scheltema, internist* staat er op het bordje naast de deur. De ruimte binnen is de echte wachtkamer – de gang blijkt voor de overflow, zie ik nu. Als wij binnenkomen, daalt de gemiddelde leeftijd der aanwezigen met enige decennia. We worden uitgebreid, haast meewarig bekeken door de andere patiënten. Ook een ziekenhuis heeft zijn eigen rangorde. Wij zijn hier duidelijk nieuw, wij zijn

de toeristen van de wachtkamer, wij horen er niet bij. Maar de kanker in Carmens borst denkt daar heel anders over.

Een vrouw van een jaar of zestig in een ziekenhuisrolstoel, met in haar knokige handen eenzelfde afspraakkaart in een plastic hoesje als Carmen, neemt ons schaamteloos van top tot teen op. Als ik het merk, probeer ik me een houding van superioriteit aan te meten – mijn vrouw en ik zijn jong, mooi en gezond en dat kunnen we van jullie niet zeggen, stelletje ouwe vellen, denk maar niet dat we hier blijven, we zijn zo weer weg uit deze kankerzooi – maar mijn lichaamstaal werkt niet mee en verraadt mijn onzekerheid. Alsof ik De Bommel in Breda binnenloop, aan de spottende blikken merk dat ik duidelijk te Amsterdams overdressed ben en ter plekke spijt krijg dat ik die ochtend mijn roze blouse en *snake leather* laarzen heb aangetrokken. Carmen is ook niet op haar gemak. Dit is een realitymoment: hier horen wij vanaf nu dus gewoon bij.

In kamer 105 is ook een incheckbalie. De verpleegster die erachter zit, lijkt onze gedachten te kunnen lezen. Ze vraagt snel of we niet liever even in het kamertje hiernaast willen zitten. Net op tijd, want Carmen houdt het weer niet droog, zie ik uit mijn ooghoek. Ik ben opgelucht dat ik niet tussen die aanstaande lijken in de wachtkamer of op de gang

hoef te zitten.

‘Het moet een enorme klap zijn geweest, eergisteren,’ zegt de verpleegster als ze terugkomt met de koffie. Ik begrijp meteen dat het Geval Carmen van Diepen tijdens het afdelingsoverleg is doorgenomen. Ze kijkt naar Carmen. Daarna naar mij. Ik hou me groot. Een verpleegster die ik tot vijf minuten geleden nog nooit heb gezien, hoeft niet te merken hoe zielig ik mezelf vind.

Bij mannen die op een hoeveelheid vrouwen jagen kunnen we gemakkelijk twee categorieën onderscheiden. De ene zoekt in alle vrouwen zijn eigen en subjectieve droomvrouw. De andere wordt gedreven door een verlangen de oneindige verscheidenheid van de objectieve vrouwenwereld te grijpen.

Milan Kundera, uit *De ondraaglijke lichtheid van het bestaan* (1984)

twee

Ik ben een hedonist met zware monofobie. Dat hedonistische vond Carmen prachtig – het schiep meteen een band. Met mijn panische angst om monogaam te zijn, is ze van meet af aan minder gelukkig geweest. In het begin dacht ze nog dat het allemaal wel meeviel. Ze vond de verhalen over mijn relationele verleden, dat van vreemdgaan aan elkaar hing, zeer vermakelijk en zag er eerder een spannend extra koopargument in dan een waarschuwing.

Tot ze er een dik jaar later – we woonden net samen – achter kwam dat ik Sharon, de receptioniste van BBDvW&R/Bernilvy, het reclamebureau waar ik toen werkte, had geneukt. Toen wist ze zeker dat ik

nooit trouw zou worden of er zelfs maar een poging toe zou wagen. Jaren daarna vertelde ze me dat ze na Sharon even op het punt had gestaan om me te verlaten, maar dat ze daarvoor te veel van me hield. In plaats daarvan had ze zich voorgenomen mijn vreemdgaan stilzwijgend te gedogen en het als een slechte eigenschap te zien die nou eenmaal bij mij hoorde. De ene vent peutert in zijn neus, de andere gaat vreemd. Zoiets. Op die manier beschermde ze zichzelf emotioneel tegen het idee dat haar man 'zijn pik met grote regelmaat in de kut van andere wijven steekt'.

Tegenover mij hield ze al die jaren vol dat ze van me af zou gaan als ik ooit nog eens zoiets als met Sharon zou flikken. Zo wilde ze bereiken dat ik mijn escapades voortaan op z'n minst voor haar verborgen zou proberen te houden. Dat lukte.

De volgende zeven jaar vonden we onszelf het gelukkigste stel van het westelijk halfrond en omstreken. Tot drie weken geleden, toen Carmen me belde terwijl ik samen met Frenk wakker probeerde te blijven bij het gezwets van de productmanager van Holland Casino.

It's the end of the world as we know it

R.E.M., uit *It's The End Of The World As We Know It*
(Document, 1987)

drie

In casino's komen Chinezen, patsers en vrouwen in Wehkamp-jurken. Ik heb er nog nooit één lekker wijf gezien. Afschuwelijk.

Toen de productmanager van Holland Casino ons belde en zei dat-ie misschien klant wilde worden bij *creative & strategic marketing agency* Merk in Uitvoering, heb ik hem verteld dat ik gék ben op casino's.

Holland Casino is goed voor een paar honderd uur per jaar, denken we. Vanmiddag zitten we in het casino op het Max Euweplein in Amsterdam. De productmanager wilde dat we een 'kijkje in de keuken kwamen nemen van een van zijn *toko's*'. Ja, *toko's*. Dat soort woorden gebruiken onze klanten. Ik kan het ook niet helpen. Ze hebben het ook wel eens over 'met de voeten op tafel en dan lekker brainen'.

Frenk stelt de vragen waarvan hij weet dat die het goed doen bij klanten, de productmanager probeert

We, dat zijn Frenk en ik, en uren daar leven we van bij **Merk in Uitvoering**. Mensen die echt een vak hebben geleerd maken dingen. Er zijn ook mensen die dingen verkopen. Minder eervol, maar ook best nuttig. Frenk en ik verkopen geen dingen, maar uren. En die maken we niet eens zelf. De bulk van het denkwerk bij Merk in Uitvoering wordt gedaan door zes jongens en meiden van in de twintig, allemaal Sturm und Drang-types zoals Frenk en ik vroeger waren, toen we nog niet voor onszelf waren begonnen.

wereldkampioen informatieoverkill te worden en ik doe alsof ik luister. Dat laatste heb ik tot kunst verheven. De klant denkt dan dat ik mijn hersenen pijnig over zijn marketingprobleem. De werkelijkheid is dat ik dan denk aan seks, uitgaan of Ajax. Soms heb ik geen idee wat een klant zojuist gezegd heeft, maar dat maakt niet veel uit. Een imago van verstrooidheid – in combinatie met een fronsende blik en lange, mysterieuze stiltes – is in mijn vak een pre. Het helpt zelfs de uurprijzen hoog te houden. Zolang ik maar wakker blijf, komt alles dik voor elkaar, zegt Frenk altijd.

Dat wakker blijven kost me moeite vandaag. Ik heb